

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine 1Mo 15:5-12. 17-18)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Neil päevil viis Jumal Aabrami välja õue ning ütles talle: “Vaata üles taevasse ja loe üle tähed, kui sa jõuad nad üle lugeda.” Ja Jumal ütles: “Vaata, nii rohkesti saab olema sinu järeltulijaid.” Ning Aabram uskus Issandasse ja sellest arvati ta õige olema.

Aga Issand jätkas: “Mina olen Issand, kes ma tõin ära sind Uurist Kaldeamaalt, et anda see maa siin sulle pärisosaks.” Siis Aabram küsis: “Issand, mu Jumal, millest ma võin ära tunda, et pärin selle maa?” Ja Issand vastas talle: “Too mulle üks kolmeaastane veis, üks kolmeaastane kits, ja üks kolmeaastane jää, üks turteltuvi ja üks harilik tuvi.” Ning Aabram tegi nii nagu talle oli öeldud, ta lõikas loomad keskelt pooleks ja pani ühe poole teise vastu, linnud aga jättis pooleks lõikamata. Ja kui röövlinnud tahtsid korjuste peale laskuda, ajas Aabram nad minema.

Aga siis, kui oli päike loojumas, vajus Aabram sügavasse unne ja vaata, pilkane kabuhirm valdas teda. Kui päike loojus ja läks pimedaks, siis nähti suitsevat kollet ja lõõmavat leeki, mis lõigatud tükkide vahelt läbi käis. Selsamal päeval tegi Jumal Aabramiga lepingu ning ütles: “Sinu järeltulijaile annan ma selle maa Egiptuse jõest kuni Eufrati jõeni.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 27:1. 7-8. 9. 13-14 R:1a)

R: Issand on mu valgus ja mu lunastus.

Issand on mu valgus ja mu lunastus,

keda peaksin kartma?

Issand on mu elujõud,

kelle ees peaksin värisema?

R:

Issand, kuule mu häält, kui ma hüüan,

ole mulle armuline ja võta mind kuulda.

Mu süda mõtleb sinu sõnale: otsige mu palet.

Sinu palet, Issand, tahan ma otsida.

R:

Ära peida oma palet minu eest,

ära tõuka oma sulast endast vihas eemale.

Sina oled minu abimees,

ära hülga mind, Jumal, mu lunastaja.

R:

Ometi ma usun, et saan näha

Issanda headust elavate maal.

Oota Issandat ja ole tugev.

Sinu süda olgu kindel. Looda Issanda peale!

R:

(Teine lugemine Fl 3:17- 4:1)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast filiplastele:

Vennad, võtke minust eeskujuga ja vaadake nende peale, kes elavad nii, nagu meie teile eeskujuks oleme. Sest paljud, kellest ma olen teile sageli rääkinud – nüüdki meenutan neid nuttes –, elavad Kristuse risti vaenlastena. Nende elu lõpp on hukatus. Nende Jumal on nende kõht. Nende au on nende häbis ja nende mõtteis mõlguvad üksnes maised asjad.

Aga meie kodu on taevas, kust me ka ootame meie Õnnistegijat ja Issandat – Jeesust Kristust. Tema muudab meie alanduse ihu oma kirkastunud ihu sarnaseks, selle väega, millega ta suudab kõik enesele alistada. Nõnda, mu armsad ja igatsetud vennad – minu rõõm ja mu aupärg! Seiske kindlalt Issandas, mu armsad!

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 17:7)

Ja pilvest kostis hääl:

See on minu armas Poeg, teda kuulake.

(Evangeelium Lk 9:28b-36)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal võttis Jeesus Peetruse, Jaakobuse ja Johannese endaga kaasa ning läks koos nendega üles mäele palvetama. Ja kui ta palvetas, muutus tema pale ja tema rüü läks säravvalgeks. Ja vaata, kaks meest rääkisid temaga, need olid Mooses ja Eelija. Nad ilmusid säravas valguses ja kõnelesid tema elu lõpust – sellest, mis tal tuli Jeruusalemmas täide viia.

Aga Peetrus ja tema kaaslased olid vajunud raskesse unne. Ja siis, kui nad ärkasid, nägid nad Jeesust säravas valguses ja Mooset ja Eelijat tema juures seismas. Aga sündis, et kui need olid lahkumas, ütles Peetrus Jeesusele: “Õpetaja, meil on siin hea olla, tehkem siia kolm eluaset: üks sinule, üks Moosesele ja üks Eelijale.” Ta ei teadnud ise ka, mida ta ütles.

Aga kui ta nii rääkis, tuli pilv ja haaras nad endasse, ja nad kartsid pilve sees olles. Siis kostis pilvest hääli ning ütles: “See on minu äravalitud Poeg, teda kuulake!” Kui hääli oli lõpetanud, nägid nad Jeesust jälle üksi olevat. Ning jüngrid vaikisid sellest, mida nad olid näinud, ega rääkinud sellest neil päevil kellelegi.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, mina nägin ka kord nägemust! Täpsemalt, ma nägin seda öösel unes. Oma nägemuses tulin ma koju ning leidsin oma voodist teki alt suure kala, umbes nii suure kui mina ise – suure karpkala, kelle suu oli lahti ja kes norskas magusasti.

Ah et mis on minu nägemusel ühist ilmutuselamusega, mis jüngritele Tabori mäel osaks sai? Oi, vägagi palju ühist! Üldiselt on ju ikka nii, et need ilmutused ja unenäod, mida me näeme, ning samuti kui me ei näe mitte midagi – sel kõigel on kristlase jaoks alati üks ja seesama moraal: tee head ja hoidu kurjast!

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, oma usu ehitamist imede ja ilmutuste peale ei peeta kristlaste hulgas kuigi mõistlikuks. Sest kas saab keegi Jumalale ette kirjutada, kui palju kordi ja kui suuri imesid peaks ta laskma inimesel kogeda, et too uskuma hakkaks või oma usku ei kaotaks. Antud juhul tuleb imet mõista mitte ainult kui eduelamust, et mingi mure saab ootamatult lahenduse või et mõni loteriivõidu tüüpi unistus täitub, vaid kui müstilist kogemust, mis kinnitaks mittemateriaalse maailma olemasolu.

Tegelikult on inimese nälg igasuguste imede ja ilmutuste järele lausa täitmatu ja allub samale psühholoogiale kui uute asjade omandamisest saadav rõõm. Näiteks kui keegi ostab uue auto, siis paneb ta järk-järgult tähele, missugused omadused on sellele vanaga võrreldes lisandunud: ta naudib uue sõiduriista kabiini värsket lõhna – hoolimata sellest, et see on tervisele kahjulik –, paremaid sõiduomadusi, parema kõlaga meelelahutussüsteemi ja käepärasemaid lüliteid. Aga mõne kuu pärast on see kõik muutunud tema jaoks tavaliseks ega ülenda enam meelt. Siis on vaja jälle uut doosi: mingit uut asja, näiteks nutitelefoni või arvutit, korterit, suvilat, oma maja... Lõppu ei tule

kunagi, kõik muutub taas peagi tavaliseks ja ikka on vaja uut.

Kui aga neid elamusi juurde ei tule, siis elab inimene läbi võõrutusnähte samamoodi kui narkomaan, kes on jäänud ilma oma mõnuainest. Tuletatakse meelde, et oh olid ajad, kui ilmutused olid sagedased, kui me saime endale lubada seda ja teist, kui meil oli lööki ühe või teise ühiskonnakihi hulgas, kui meie sotsiaalmeedia kontole laekus tuhandeid laike. Olid ajad – ajad, mille kordumine oleks tõeline ime.

Suurte imedega on paraku aga nii, et neid teeb tõesti ainult Jumal ise, ja ka ilmutusi saadab ta ainult siis, kui tema tahab. Sellepärast on mõistlik õppida, kuidas ennast korrale kutsuda. Kui meie hing peaks jälle hakkama igatsema imet või elamust, siis tuleb endale kinnitada, et tegelikult ei muudaks see eriti palju, mõne aja pärast oleks kõik taas tavaline. Ja kui Jumal ei tee meile imesid ega saada nägemusi, siis on ka kõik hästi, sest tema teab, mida meil on vaja, ja teab samahästi ka seda, mida meil vaja pole.

Kuid samas tuleb vastukaaluks õppida rohkem rõõmu tundma väikeste imede üle, näiteks kui mõeldes surma läbi lahkunud armsale inimesele puudutab meid äkki pehme tuuleõhk, kui meil õnnestub vahel sõita läbi linna justkui rohelise lainega, nii et kusagil ei tule punase fooritule taga seista, või kui helistades telefonil, kus tavaliselt vastab automaat ja ooteaeg võib venida üle tunni, on liinil otsekohe päris inimene. Sel hetkel on meil lootus, et Jumal räägib meiega oma varjatud moel või vähemalt naeratab meile sõnatult.

Armsad õed ja vennad, kristlane ei ole määratud elama nagu narkomaan, süstist süstini ja ühest imest teiseni. Ta peab suutma teha ka igapäevast rutiinset tööd, kannatama, ja võitlema iseendaga, et hoida kinni Jumala poolt ilmutatud põhimõtetest. On muidugi tore, kui me usume imedesse ja sellessegi, et mõnikord võivad need juhtuda ka meile. Kuid me ei tohi kunagi hakata imedega lausa arvestama, neid oma päevaplaani sisse kirjutama. Pühakiri ei reeda meile, milleks on meid Jumalale vaja, kuid kinnitab, et meid on pandud elama maailma, kus vihm sajab nii õigete kui ülekohtuste peale. Kui me saame aru, et Jumal ei ole meile midagi võlgu ja pigem on ikka vastupidi, siis on meie hinges rohkem selgust ja vahel võib sündida isegi tõeline ime. Aamen.